

РЕШЕНИЕ № 643

гр. София, 18 януари 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на тринадесети декември, две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. КЕТИ МАРКОВА

2. НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

при участието на секретаря ЛИЛИЯ ГАВРИЛОВА

в присъствието на прокурора ДИМИТЪР ГЕНЧЕВ

изслуша докладваното от съдията КЕТИ МАРКОВА

н. д. № 2670 по описа за 2011 година

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Ф. Д. Б., от гр.В., депозирана чрез неговия защитник адв. К. С., срещу въззивно решение № 64 от 10. 05. 2011г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 3 състав, постановено по ВНОХД № 422/ 2010г., по описа на съда, с което е изменена в наказателната и гражданско- осъдителните си части, и съответно- потвърдена в останалата, присъдата на Софийски градски съд, наказателно отделение, 10 състав, от 14. 07. 2009г., по НОХД № 2248/ 2006г.

В касационната жалба на подсъдимия Ф. Д. Б. и в писмените допълнения към нея, приети по реда на чл. 351, ал. 3 НПК, се поддържа, че въззивното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а наложеното наказание е явно несправедливо-отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1- 3 НПК. Заявява се искане за неговата отмяна и оправдаване на подсъдимия. В съдебно заседание пред касационната инстанция жалбата се поддържа лично от подсъдимия Б. и неговите упълномощени защитници, по съображенията, изложени в нея и в писмените допълнения, със заявеното искане.

Гражданският ищец- Община Велинград, редовно призован, не изпраща представител и не взема становище по постъпилата касационна жалба.

Представителят на Върховната касационна прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна. Намира, че атакуваното решение е законосъобразно, а в производството по делото не са допуснати нарушения на процесуалните правила, обуславящи неговата отмяна. Пледира въззивното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите в жалбата, становищата на страните, и в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационната жалба на подсъдимия Ф. Д. Б. е неоснователна.

С първоинстанционната присъда Софийският градски съд, наказателно отделение, 10 състав е признал подсъдимия Ф. Д. Б., от гр.В., за виновен в това, че в периода 11. 02.- 26. 02. 2004г., вгр.В., в качеството си на

длъжностно лице – Кмет на Община Велинград, при условията на продължавано престъпление, съзнателно е сключил неизгодни сделки със СД „Братя Б.“, представлявано от него и от К. Д. Б., за покупко- продажба на общо 29 606 литра дизелово гориво за изгаряне в стационарни инсталации (нафта за отопление), за обекти, финансирани от общинския бюджет, и от това са произлезли значителни вреди, изразяващи се в разликата между офериранията от СД „Братя Б.“ цена в откритата и проведена процедура по възлагане на обществена поръчка и тази, на която СД „Братя Б.“ е продавало горивото на Община Велинград, в размер на 10 201, 80 лв., поради което и на основание чл. 220, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, го е осъдил на две години лишаване от свобода.

Признал е подсъдимия Б. за виновен и в извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2 НК, за което го е осъдил на три години и шест месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 НК е определил на подсъдимия Ф. Б. едно общо наказание в размер на три години и шест месеца лишаване от свобода, което е постановил да се изтърпи при общ първоначален режим.

Уважил е, на основание чл. 45 ЗЗД, предявения от Община- Велинград срещу Ф. Д. Б. граждански иск за сумата 16 351, 33 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди.

Присъдил е разноските по делото, възложени в тежест на подсъдимия.

С обжалваното въззивно решение Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 3 състав, е изменил първоинстанционната присъда, като частично е оправдал подсъдимия Б. по обвинението по чл. 220, ал. 1 НК- за продължавано престъпление по чл. 26, ал. 1 НК, както и за сумата от 405 лв.

Отложил е изпълнението на наказанието на подсъдимия Б., наложено му за престъплението по чл. 220, ал. 1 НК, а именно две години лишаване от свобода, за изпитателен срок от пет години, на основание чл. 66, ал. 1 НК.

Отхвърлил е предявения граждански иск за сумата над 9 793, 20 лв., като неоснователен и недоказан.

Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част.

Цитираното решение е постановено при второ по ред въззивно разглеждане на делото от Софийския апелативен съд. Първоначално, сезиран с жалба на подсъдимия Б., същият съд се е произнесъл с присъда № 10 от 1. 03. 2010г., по ВНОХД № 66/ 2010г. С цитирания съдебен акт е отменил първоинстанционния в частите му, с които подсъдимият Ф. Д. Б. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 282, ал. 2, предл. 1 и 2, вр. ал. 1, предл. 2 НК, както и в частта по приложението на чл. 23 НК, постановявайки нова присъда, с която го е признат за невинен и го е оправдал по посоченото обвинение.

На основание чл. 66, ал. 1 НК е отложил наказанието лишаване от свобода, наложено за престъплението по чл. 220, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, за срок от четири години.

Изменил е присъдата в гражданско- осъдителната ѝ част, като е отхвърлил предявения граждански иск за разликата над 10 201, 80 лв.

Потвърдил е присъдата в останалата и част.

По протест на прокурор от Софийска апелативна прокуратура и жалба на подсъдимия Ф. Б., ВКС на РБ, III н.о., с решение № 273 от 22. 06. 2010г., по н.д. № 232/ 2010г. е отменил горната въззивна присъда, в частта ѝ, с която е потвърдено осъждането на подсъдимия по чл. 220, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, както и в гражданско-осъдителната ѝ част, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на САС, от стадия на съдебното заседание.

Изтъкнатият в жалбата на подсъдимия довод за незаконосъобразност на крайните изводи на съдилищата по въпросите за вината и отговорността му, се аргументира основно с пороци при осъществената от тях доказателствена дейност. Поддържа се, че неправилното приложение на закона се явява резултат от допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с оценката и интерпретацията на доказателствените източници, избирателното възприемане на фактите, както и игнорирането на онези от тях, които опровергават обвинителната теза. Касационният съдебен състав намира този довод за неоснователен, тъй като не констатира допуснати от предходните инстанции нарушения от визираната категория. Напротив, и първата и въззивната инстанции са извършили всички следващи се процесуални действия за обективното и всестранно изясняване на делото от фактическа страна, като са събрали всички писмени и гласни доказателства, относими към предмета на доказване в конкретния наказателен процес, очертан с нормата на

чл. 102 НПК, както по искане на страните, така и служебно. Тук следва изрично да се изтъкне, че попълването на делото с доказателства по принцип е ограничено от фактичката и правна рамка на обвинението, така, както то е било формулирано с обвинителния акт (Тълк. решение № 2/ 2002г. на ОСНК на ВКС). На изясняване в хода на наказателното производство, включително в неговата съдебна фаза, са подлежали фактичките обстоятелства, свързани със субекта на престъплението, елементите на обективната, и тези на субективната страна на инкриминирания престъпен състав по чл. 220, ал. 1 НК, поради което от разширяването му с напълно неотнормирани към този предмет данни, обсъждани в жалбата, поначало е липсвала необходимост. И СГС и САС са обявили съдебното следствие пред съответната инстанция за приключено, едва след като са констатирани, че делото е изяснено от фактичката страна и след изслушване становищата на страните, включително на подсъдимия и неговите защитници, че нямат доказателствени искания.

Именно в този контекст следва да се преценява изпълнението на указанията на ВКС при новото разглеждане на делото от втората инстанция, дадени с отменителното решение. Към настоящия момент те са съобразени от апелативния съд, който е извършил в пълен обем всички допустими и възможни процесуални действия за събиране на доказателствата, необходими за изясняване на фактичките обстоятелства, съгласно указанията на касационната инстанция, за тяхната проверка и оценка. Установено е, въз основа на писмо изх. № 033-05-18/ 10. 01. 2011г., на Кмета на Община Велинград (л. 24- 25 от ВНОХД № 422/ 2010г. на САС), че при извършената проверка в счетоводството на общината и в обслужващите я банки, не е могло да се установи кои длъжностни лица от общината са притежавали спесимен да нареждат и извършват финансово-счетоводни операции за нейна сметка, включително да изготвят и подписват платежни нареждания по сделки, по които тя е страна, в периода 11. 02. - 26. 02. 2004г., причината за което е унищожаването на спесимените. Липсата на доказателствена категоричност кое е конкретното длъжностно лице подписало платежните нареждания по процесните доставки, обаче по никакъв начин не променя крайните изводи на съдилищата по въпросите за вината и отговорността на жалбоподателя. Това е така, защото, същият като Кмет на Община Велинград е орган на изпълнителната власт в общината, съгласно чл. 38, ал. 1 ЗМСМА, и в това си качество той ръководи цялата изпълнителна дейност в общината, включително относно организацията на изпълнението на общинския бюджет; същевременно осъществява представителството на общината пред физически и юридически лица и пред съда- чл. 44, ал. 1 от същия закон. Напълно законосъобразно при изграждане на своите правни изводи апелативният съд се е позовал на отменения, но действал към инкриминирания период Закон за държавния вътрешен финансов контрол (ЗДВФК), чл. 19 от който урежда системата на двойния подпис като задължителна процедура- поемането на всяко финансово задължение и извършването на всеки разход, не може да бъде осъществено без подписите на ръководителя и главния счетоводител или на друго лице-съставител на годишния финансов отчет по Закона за счетоводството. Данните по делото не сочат Б. да е делегирал правомощията си по чл. 19, ал. 8 ЗДВФК (отм.) на друго лице, съобразно съществуващата за него възможност, уредена в ал. 9 на същия текст, доколкото не е налице изрична заповед за това, издадена по реда на чл. 44, ал. 2 ЗМСМА. Друг е въпросът, че дори и да съществуваше подобен акт на Кмета на общината, той не изключва собствената му отговорност, предвид обсъдената до тук нормативна регламентация.

Възражението на касатора, че доставките на гориво, респ. плащанията по тях, са били извършвани без негово знание е правено последователно във всички съдебни инстанции. Обжалваното решение, изготвено при стриктното спазване изискванията на чл. 339, ал. 2 НПК, съдържа подробен и аргументиран отговор за отхвърлянето му като неоснователно, голословно и дори несериозно. Ето защо, ВКС в настоящия си състав, намира за безпредметно преповтарянето на съображенията на апелативния съд по този въпрос.

Безспорно установено е по делото от фактичката страна, че към датата на встъпването си в длъжност като Кмет на община Велинград- 28. 01. 2004г., подсъдимият Б. все още е притежавал и качеството на съуправител и съдружник в СД „Братя Б.“, в което търговско дружество е имал същия обем права и представителна власт, както и неговият брат К. Б.- Общото събрание на дружеството, на което е взето решението за напускането му е проведено едва на 18. 02. 2004г., а заявление за вписване на това обстоятелство е било депозирано пред регистърния Софийски окръжен съд на 26. 02. 2004г. Ето защо, констатацията на инстанционните съдилища, че през посочения период, в нарушение на императивната забрана на чл. 41, ал. 1 ЗМСМА касаторът е съвместявал длъжностите Кмет и управител на търговско дружество е съответна на закона. Последното обстоятелство правилно е прието като основополагащо за замисъла и изпълнението на инкриминираната престъпна дейност, съобразно приетата фактология, включително и относно възникването на правната фигура „договаряне сам със себе си“. Поради това възраженията на жалбоподателя, в тази им част, се оказват лишени от основание.

Така, встъпвайки в длъжност, Б. е заварил висяща процедурата за възлагане на обществена поръчка, открита с решение № 1176 от 18. 11. 2003г., на и.д. Кмета на община Велинград А. Т., с предмет доставката на

течни горива и смазочни материали за нуждите на Общинската администрация, детските и учебните заведения на територията на Община Велинград, с посочено прогнозно количество на горивата, от които 227 000 литра дизелово гориво (нафта за отопление). С решение № 1283 от 23. 12. 2003г. (т. I, л. 184- сл. дело) е обявено класирането на първите трима кандидати, а именно: „Делта петролеум“ ЕООД- гр.София- на първо място, „Братя Б.“ СД- гр.Костенец- на второ, и „Нафтекс петрол“ АД- гр.Варна- на трето, като за изпълнител на обществената поръчка е обявен първият класиран. Със същото решение е разпоредено и неговото предварително изпълнение, като класираният на първо място е поканен за сключване на договор. Като индивидуален административен акт решението е обжалвано от СД „Братя Б.“ след като подсъдимият вече е бил встъпил в длъжност като Кмет на общината и е бил информиран за необходимостта от зареждане на учебните и детски заведения с нафта за отопление. В тази ситуация, в периода 11. 02.- 26. 02. 2004г. са били извършени общо шестте инкриминирани доставки на дизелово гориво за отопление (за последната- от 26. 02. 2004г., предназначена за ОУ „Хр. Ботев“-гр.Абланица, деецът е оправдан от САС при новото разглеждане на делото). Отново в рамките на инкриминирания период, на 24. 02. 2004. от името на община Велинград, представлявана от касатора, е сключен и договор за заем за потребление със СД „Братя Б.“, по силата на който търговското дружество- заемодател се задължава да предаде на заемателя- общината, дизелово гориво, без да е фиксирано неговото количество, срещу насрещното задължение на заемателя да го върне при изпълнение в същия вид, количество и качество. В по- късен момент, след обвързването на общината със задълженията ѝ по последния цитиран договор, е бил поканен представителят на спечелилата търга фирма- „Делта петролеум“ ЕООД, който обаче се отказал от сключване на договор, разбирайки, че като начало ще трябва да изпълни задълженията на общината към СД „Братя Б.“ по договора за заем, и то в количество, съобщено му от Кмета Б., по същество далеч надвишаващо реално доставеното от фирмата, и едва тогава да започне доставките на гориво по договора, основан на спечелената обществена поръчка. Вместо в хипотезата на отказ на първия класиран кандидат да изпълни вмененото му по силата на действащия тогава чл. 46, ал. 2 ЗОП(отм.) задължение, като предложи договор на класирания на второ място, в случая СД „Братя Б.“, подсъдимият Б. продължил практиката на директни доставки на гориво, установена от него през инкриминирания период. От приложените по делото писмени доказателства, а и от свидетелските показания на съответните длъжностни лица, получатели на стоката (В. Ш., С. Т., Г. С., И. Д. и др.), разпитани в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, е установено по делото, че горивото е било доставяно с фактура, съставена от продавача, с вписана в нея цена, която впоследствие била изпращана в общината за осчетоводяване и плащане. Същите са изяснили и различията в прилаганата процедура в предходния период, когато доставките са били изпълнявани от „Делта петролеум“ ООД, по силата на сключен между нея и общината договор за доставка на гориво за отоплителния сезон 2003- 2004г., а именно, че за полученото количество са съставяни складови разписки, в които се посочвало доставеното количество, но без цената на стоката, като фактурите са съставяни впоследствие. Съпоставката на тези практики безусловно илюстрира съществените различия при формирането на цената, а от там и на задължението на общината за плащане.

При така установената по делото фактология става ясно, че подсъдимият е създавал и изпълнил една сложна специфична схема за създаване на договорни отношения между едновременно представляваните от него Община Велинград и СД „Братя Бееви“ (до един момент), възникнали в комплекс и по време на протичане на административни процедури, съдебен контрол върху законността на последните, за да се достигне до тоталното елиминиране на приложимите законови регламенти със сключването на сделки, облагодетелстващи събирателното дружество и категорично в ущърб на общината. В тази насока следва да се отбележи, че след отказа на „Делта петролеум“ ООД да сключи договор за обществената поръчка, Б. нито е предложил такъв (с клаузите по офертата, участвала в търга) на СД „Братя Бееви“, нито е уведомил Окръжния съд- гр.Пазарджик за оттеглянето на спечелилия кандидат, за да се прецени наличието (или отсъствието) на правен интерес у страната, депозирала жалба срещу решението на Кмета за възлагане на обществената поръчка- в случая СД „Братя Б.“. По този начин от една страна се оказва, че без основание е била поддържана висящността на производството по ЗАП пред ОС- гр.Пазарджик, за да представлява тя пречка за сключването на договор за изпълнение на обществената поръчка, съгласно действащото към момента законодателство- чл. 18, т. 2 ЗОП (отм.), а от друга-с отстраняването на спечелилия първо място кандидат (посредством договора за заем за потребление и некоректно представената от дееца информация за съдържащите се в него клаузи на свид. П. Г., представляващ търговското дружество), е бил открит пътят за свободно договаряне, и то с конкретен, предварително и дефинитивно определен стопански субект- СД „Братя Б.“. Реализирането на процесната схема за създаване на специфични облигационни отношения е довело на практика до двойното задължаване на Община Велинград в полза на СД „Братя Б.“- веднъж със задължението за заплащане на цената на горивата по процесните доставки, и втори път- със задължението да върне на същото търговско дружество получените количества дизелово гориво, вече по силата на договора за заем за потребление от 24. 02. 2004г. Нарушенията на Б. като Кмет на Община Велинград в тази насока, съвкупно довели до инкриминирания престъпен резултат-

сключване на неизгодните за общината сделки за доставка на гориво, могат да бъдат предмет на обсъждане относно престъпна съставомерност по чл. 282 НК, но при влезлия в сила оправдателен диспозитив за това престъпление, е безпредметно обсъждането му в настоящото второ по ред касационно производство.

При тези фактически положения, приети за установени, касаторът Б. оспорва извода, направен от съдилищата по основния въпрос, който настоящият казус поставя- явяват ли се сделките, предмет на процесните доставки на гориво, неизгодни за Община Велинград, представлявана от него, а в зависимост от решението по него- и следва ли същият да носи наказателна отговорност за престъплението, в което е обвинен по чл. 220, ал.1 НК, за извършеното разпореждане с общинско имущество, по силата на инкриминираните сделки.

Първият съществен въпрос, на който следва да се даде отговор, е дали инкриминираните сделки за доставка на гориво за отопление, съобразно данните, изведени от формираната по делото доказателствена съвкупност, принципно са били необходими, или дори и да са били нужни, са могли да бъдат сключени при поизгодни условия. Верни, основани на закона, и съответни на доказателствата, са изводите на инстанциите по същество за принципната необходимост от реализираните сделки, с оглед зимния сезон и безусловната необходимост от осигуряване на отопление в детските и учебни заведения на територията на община Велинград. Безспорно е, че Кметът е следвало да изпълни задълженията си на ръководител на цялостната изпълнителна дейност на общината, като реагира при създалите се реалности. По друг начин обаче се ситуират обстоятелствата, въз основа на които съдилищата са направили правните си изводи доколкото сключените сделки, с оглед конкретните им параметри, са били изгодни за общината. Всички те са обсъдени детайлно и прецизно и проверяваните съдебни актове съдържат аргументиран отрицателен отговор защитен ли е бил по законосъобразен и икономически приемлив за всички страни начин общественият интерес (на община Велинград), или последният се е оказал компрометиран за сметка на благодетелстването на едно търговско дружество, свързано с кмета. За преценката единствено на полето на престъпна съставомерност по чл. 220, ал. 1 НК, а именно дали сделките, които поначало са били необходими, са могли да бъдат сключени при поизгодни за общината условия, е без значение дали те са били реализирани при условията и в процедура на обществена поръчка, или в хипотезата на свободно договаряне. В конкретният случай жалбоподателят е разполагал с обективната възможност да реализира няколко алтернативни варианта на сделките: веднага да предприеме следващите се действия за сключване на принципно изгодния за общината договор за изпълнение на обществена поръчка с първия класиран кандидат, за което действителни пречки не е имало (в периода преди елиминирането му, чрез формално оттегляне, при доказаните по делото обстоятелства), а в един по-късен момент- и с втория- СД „Братя Б.“, но при цените на горивата, фиксирани в неговото предложение и съобразно параметрите и условията, обявени от възложителя. Алтернативно, дори и в условията на свободно договаряне с доставчик, Б. е могъл да сключи договор с всяка фирма, включително със СД „Братя Бееви“, но на цените, предложени от дружеството в рамките на откритата процедура по възлагане на обществената поръчка, а именно по 0,80 лв. за литър дизелово гориво. Съгласно приложения по делото проект за договор-чл. 9, ал. 5 от същия, те имат срок на валидност 90 дни от датата на отваряне на предложението на кандидата, явяващ се изпълнител. От съществено значение за охраняване интересите на общината като страна е и клаузата по чл. 9, ал. 9 от проекто- договора, представляващ образец № 4 от тръжната документация, а именно, че предложените цени могат да бъдат коригирани едва след изтичане на визирания времеви период, и то само в същото процентно съотношение, с което се изразява настъпилата промяна на цените на горивата на „Л. България“. Тук е мястото изрично да се изтъкне, че отговорността на дееца не се основава на базата на неизпълнение на неподписан двустранен договор, както се поддържа от неговата защита, тъй като без съмнение се касае за проект, а не за действително сключена сделка, която единствено би могла да породи валидни правни последици за страните по него. Коментираният проект обаче представлява валидна към момента оферта за сключването на договор, изхожда от потенциалния доставчик на горива (представляван към момента на депозирането си и от подсъдимия Б.) и съдържа в пълен обем бъдещите му съществени клаузи: количества, цени, срокове, качество, начини на разплащане. Ето защо, при тези данни напълно законосъобразно инстанционните съдилища са сключили, че в качеството си на Кмет на община Велинград, касаторът дори и при условията на свободно договаряне е имал на разположение обсъжданата далеч по-благоприятна за общината оферта на СД „Братя Б.“, преценена в съпоставка (като стойностно изражение) с доставните цени на дизеловото гориво, по които то реално е било фактурирано и съответно заплатено впоследствие. В контекста на изложеното, ВКС в настоящия си състав намира, че в съответствие със закона въззивната инстанция правилно е формирала размера на съставомерната значителна вреда за учредението, представлявано от дееца, като разлика между офертната цена, заявена от дружеството и тази, на която в действителност са реализирани доставките. Неоснователни са възраженията на защитниците на подсъдимия, че въобще не са налице сключени сделки за доставка на гориво, тъй като били съставяни само протоколи. Това

е така, защото за всяка от доставките е налице надлежно съставена фактура, съдържаща всички изискуеми реквизити, вкл. данни за вида, количеството и цената на стоката, двустранно подписана от продавача и крайния получател- съответен служител на конкретното учебно или детско заведение, а известно е, че фактурата е основен документ в търговските отношения с важно доказателствено значение, поради което нормата на чл. 321 ТЗ създава задължение за продавача да издаде такава.

ВКС констатира частична незаконосъобразност на обжалваното въззивно решение- в частта му, с която подсъдимият е признат за невинен и оправдан по обвинението за продължавано престъпление, по чл. 26, ал. 1 НК, но тъй като настоящото касационно производство е иницирано единствено по жалба на подсъдимото лице, този порок не би могъл да бъде отстранен. Касае се за пет отделни доставки на дизелово гориво, за всяка от които е издадена отделна фактура. При липсата на сключен договор за продажба с периодично изпълнение, който да ги дефинира като многократни, периодично повтарящи се престации по него, не би могло да се приеме, че престъплението е осъществено с едно единствено деяние, изключващо квалификацията по чл. 26, ал. 1 НК-договорът за заем за потребление е извън предмета на повдигнатото с обвинителния акт обвинение, а и е със съвсем различна правна природа.

Същото се отнася и до размера на съставомерните вреди, респ. имуществените вреди, предмет на предявения и уважен граждански иск- определен от САС на 9793, 20 лв., вместо на 9796, 80 лв., представляваща точната разлика между сумата 10 201, 80 лв., за която Б. е признат за виновен и осъден от първата инстанция за престъплението по чл. 220, ал. 1 НК, и тази от 405 лв., за която частично е оправдан с проверяваното въззивно решение. Допуснатата аритметична грешка е в полза на подсъдимия, поради което липсва механизъм за отстраняването ѝ в настоящото производство.

Наред с подробно обсъдените до тук законосъобразни изводи на предходните инстанции относно наличието на осъществено от обективна страна престъпно деяние по чл. 220, ал. 1 НК, решението на САС съдържа и аргументирани съображения за присъствието в случая и на елементите, очертаващи субективната му страна. За да се приеме, че конкретният подсъдим е действал с пряк умисъл, по делото следва да е доказано, че същият е съзнавал елементите на състава- че сключваните от него сделки са икономически неизгодни за представляваната от него община, в резултат на тях ще произлязат значителни вреди, и такива в действителност са възникнали, и пряко да е целял настъпването им. С други думи- умисълът следва да обхваща и резултата. Съвсем правилно САС е изтъкнал, че съвкупната оценка на развилата се инкриминирана дейност, предшестваща сключването на сделките, тяхното изпълнение, включително заплащането на цената на горивата, безусловно сочи на присъствието както на интелектуалния, така и на волевия момент на прекия умисъл, така, както същият е дефиниран с нормата на чл. 11, ал. 2, предл. 1 НК.

Ето защо, ВКС в настоящия си състав намира, че поддържаният в жалбата на подсъдимия Ф. Б. довод за нарушение на закона, аргументиран с тезата за несъставомерност на деянието по чл. 220 НК, е неоснователен. Този довод е бил правен и в производството пред втората инстанция, която, в изпълнение на задълженията си по чл. 339, ал. 2 НПК, законосъобразно го е отхвърлила, излагайки убедителни съображения, основани на доказателствата по делото и закона. Касационната инстанция изцяло споделя изводите на второинстанционния съд, обективирани в мотивите на решението му в тази им част, поради което и не намира необходимост от преповтарянето им. Преценката на всички доказателствени източници, извършена в съответствие с принципните норми на чл. 13, чл. 14, чл. 18, и на чл. 107 НПК, е предпоставила верния, в светлината на преценката на приложението на закона извод, съобразен и с установената съдебна практика (Постановление № 7/ 76г. на Пленума на ВС, Р 14- 79- ОСНК, Р 103- 87- ОСНК), затова, че с действията си, подсъдимият Ф. Д. Б. е осъществил както от обективна, така и от субективна страна състава на престъплението по чл. 220, ал. 1 НК, в което е обвинен. Поради това, въззивният съд, правилно е потвърдил постановената по отношение на същия осъдителна първоинстанционна присъда, ревизирайки единствено размера на съставомерните значителни вреди, в резултат на престъплението.

Обжалваният съдебен акт е законосъобразен и в гражданско- осъдителната му част. При констатациите си за наличието на фактическия състав на непозволено увреждане по чл. 45 ЗЗД, правилно апелативният съд е ангажирал гражданската отговорност на дееца за репариране на причинените на Община Велинград имуществени вреди в резултат на деянието.

Наказанието, наложено на жалбоподателя Б., също е определено в законосъобразен и справедлив размер. Отчетени са обществената опасност на деянието и дееца, както и всички смекчаващи и отегчаващи отговорността му обстоятелства, съобразно критериите, заложили по чл. 54 НК. Настоящата инстанция не намери смекчаващи обстоятелства, които да не са били взети предвид от решаващите съдилища или тяхната

относителна тежест да се е оказала подценена. Съвкупно оценени, последните не са многобройни, а и никое от тях няма характера на изключително, за да се обсъжда в случая приложението на чл. 55 НК. Освен това не е изпълнена и втората кумулативна предпоставка за индивидуализация на наказанието при условията на чл. 55 НК- и най- лекото, предвидено в санкционната част на нормата от Особената част на НК, да се оказва несъразмерно тежко за конкретното престъпление и конкретния подсъдим. В този смисъл, наказанието две години лишаване от свобода, отмерено при превес на смекчаващите обстоятелства, е в синхрон с изискванията на чл. 54 НК, както и с реализиране целите на наказанието, визирани в чл. 36 НК. Институтът на условното осъждане по чл. 66, ал. 1 НК, е приложен законосъобразно, предвид наличието на всички формални законови предпоставки и извода на съда, че за поправянето и превъзпитаването на дееца не е необходимо същият да бъде изолиран от обичайната си семейна и социална среда, за да изтърпява ефективно наказанието си.

Предвид горните съображения, като не констатира поддържаните в жалбата отменителни основания, обуславящи касационната отмяна на проверявания съдебен акт, ВКС прие, че съобразно правомощието си по чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, обжалваното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 64 от 10. 05. 2011г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 3 състав, постановено по ВНОХД № 422/ 2010г., по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]